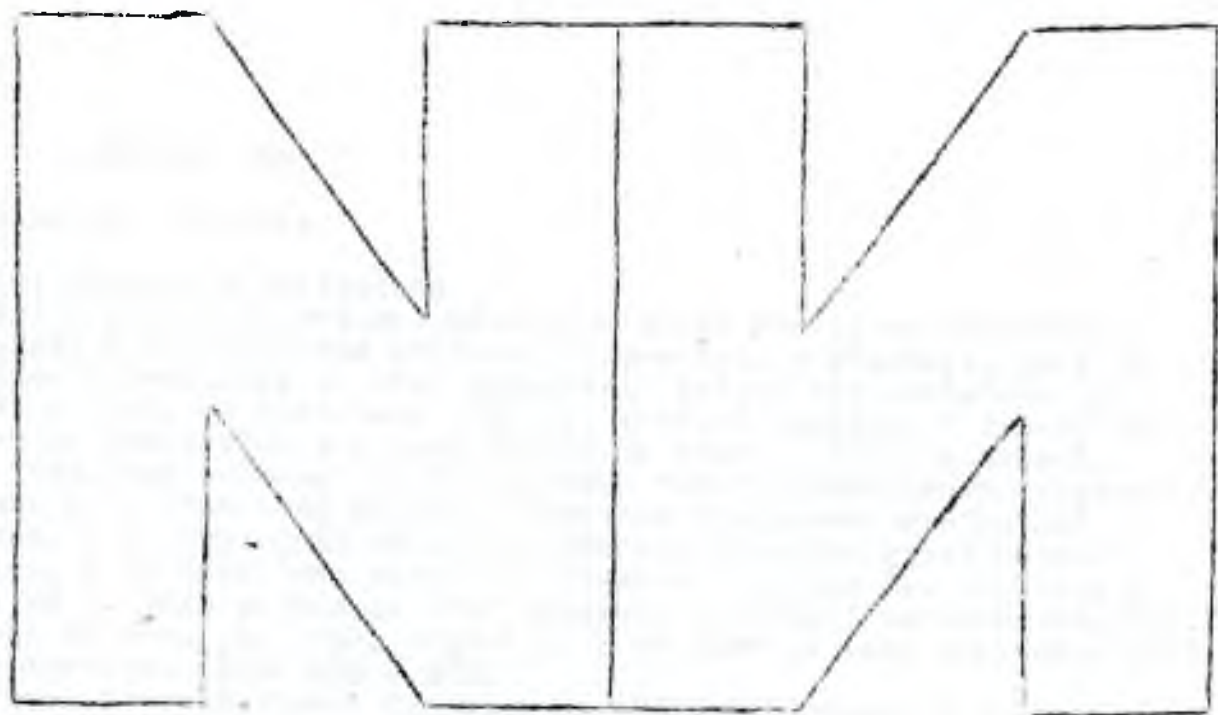

NOVÉ NOVINY

NEZÁVISLÝ KULTURNÍ OBČASNÍK

1

Jan Sklál
Karel Hynek
Koch Milan
J. A. R.
Dopis Hagoorovi
Sonic Youth
H. N. F.

VYDAVATEL V JIHLAVĚ - VLASTNÍM NÁKLADEM

SKÁČEL Jan

2.2.1922 Vnorovy

Báseník, prozaik a publicista

Pochází z učitelské rodiny. Dětství a mládí prožil ve Vnorovech a Poštorné. V l. 1933-1938 studoval na gymnáziu v Břeclavi, poté na gymnáziu v Brně, kde r. 1941 maturoval. Krátce byl zaměstnán jako uvařič v kině, od listopadu 1941 byl totálně nasazen. Z trestu byl poslán do rakouských Alp jako dělník na stavbu silnic a tunelů. V l. 1945-1948 studoval na filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. V l. 1948-1952 kulturní redaktor brněnského deníku KSC Rovnost, v l. 1952-1953 dělník v Závodech přesného strojírenství v Lišni, v l. 1954-1963 redaktor literární redakce Čs. rozhlasu v Brně. Od r. 1963 do března 1968 redaktor a vedoucí redaktor měsíčníku Host do domu. R. 1961, 1963 a r. 1968 obdržel cenu nakladatelství Čs. spisovatel. Člen SCS a SČN.

Debutoval ve Studentském časopise r. 1938. Publikoval v listech Rovnost, Blok, Nový život, LN, Kultura, Kulturní tvorba, Host do domu, Plamen, Čs. voják, Listy Klubu přátel poezie, Literární listy, Listy aj. V l. 1965-1970 otiskoval v Hostu do domu Malé recenze, které měly velký ohlas, ale knižní vydání bylo znemožněno. Je autorem rozhlasových písem Old Shatterhand po padesáti letech /1962/, Henri Rousseau z Ivančic /1963/, ctištěno v Hostu do domu 10, 1963/ aj. Uspořádal a komentoval výbor z díla O. Mikuláška: Básnická luna /1961/, K. J. Erben: Mateřídouška /1963/, sestavil Český breviář lásky /1966/ aj. Komentoval Mikuláškovu sbírku Svlékání hadů /1963/.

Český básník Jan SKÁČEL zemřel 7. listopadu 1980

Jan Skácel

PODĚKOVÁNÍ

Poděkujeme jak děti za jablko
za vše co bývalo a znovu kdysi bude
za to že věrná po dni přicházela noc
za zerrutité ráno

Poděkujeme jak děti za jablko
za to že příští dávno je už za námi
že nás měl čas
jak rybář rybu v síti

Poděkujeme jak děti za jablko
a bez vůčitek bez pokorné pýchy
za radost která pomohla nám přebolet
za odebraný dar

Poděkujeme jak děti za jablko

Listopad 1980

Jan SKÁCEL

METLIČKY

1968 - Výbor byl pořízen ze sbírky Metličky
vydané v nakladatelství Čes. spisovatel

Hřbitov v prosinci

Hlomožna větru před kůň zapřažená
Výlechy prvních mrazů dlouho do noci
Trubači prázdnost čují jako stěna
V bezlistí ptáci Není pomoci

Trubači prázdnost nadouvají líce
Do polí zídka břečtan přelézá
Kamené deště ujíždají z hrobů
Před koně zapřažené hlomožna

Hle hřbitov v prosinci a vítr odjinud
Ohýbá k zemi cizokrajnou thuji
Nepřijde nikdo Pane smiluj se
Trubači prázdnost pilně vytrubují

Smrt pohřebního vozu

Za černou bromadu uhlí pohřbili pohřební vůz
Ve zlatém třepení vítr
Uzlíčky váše a s lopuchem bodlák
Vyrostl nablízku kola V suchý strom přerostla oj
Prázdným sklem létají ptáci Odprýskala stříbrná porta
Kola jsou v loukotích němá
A nářek ustoupil skřípění plechu
Vůně co zůstala z věnců ulpěla na staré zídce
Odráhli koně a s kozlíku snali smuteční příkrov
Zhasli svíce a kočí
Obloukem za sebe zahodil bič
Marně teď v lebedě hledám řemínek na čtyři suky

Mrtví a nazí

Kdo nažne srpem trávu
Pro malé vousaté králíčky
Až budou hlavou dolů
Na háku viset a nit
Jasné a veselé krve
Přišije čumáčky k hlíně

Lucerna ozáří trámy
Nebesa takové smrti
Jsou plná slámy a třísek
Podobný hrdlička vrká
V zčernalém krovu bůh
Jasným a zpěnným hlasem

Kdo nažne navečer trávu
Pro malé směšné králíčky
Až budou za hlezna viset
A budou se mrtví a nazí
Zachvívat studem a noc
Vrátníci projde jak křídlo

A víno těm kteříž jsou truchlivého ducha

Jak hřebík v dlani Spasitele
O krvi naše srdce ví
Pijme v krčmě Na Klopotách
V obci zvané Bezpráví

Hlas

Najednou budu tlouci do ticha
Nejlehčí kůstku
Snad se i taková ve vlastním těle najde
V márnici kde to dobře znám
A kde mne vyděsí cizí kostlivec
Sám si ji zvednu
Lehkou a dutou jako nosní flétnu

Miluji bubínek a nenávidím paličky
Z cizího dřeva
Mám v těle kůstku k tomu účelu
A bubnuji si v rytmu vlastní krve
A bubnuji si jak mi rozkázal
Můj bílý cit

A bílé moje řízení
Počítat bude slova na prstech
Počítat bude abych nepřekročil
Svou denní dávku

Hodinky

Krajina Pták a Blázen
Krajina která Tiká
Na ocelovém řetízku
Strach ze mne z Tebe strach
Ze všeho nablízku

Krajina Blázen, Pták a Pluh
Krajina Zároveň
Tympání pod hrudami
Kdo učil mlčet kámen
Kdo bude Mlčen námi

Most

Řeka je blízko pojd se podívat
Jak mívá voda mezi pilíři
Srůstíme olovnici kolmo k hladině
Na mrtvé vzpomene

A beze strachu opřeme se lokty
Trpělivější nežli rybáři
O žulu zábradlí
Neznám tvé mrtvé a ty neznáš moje

Je to iak dobrý skutek postát na mostě
A ostrá bolest jako černá čára
Projede hrudí
Najednou díváme se na oblaka shora

Čistota

Září A lovec s rozlomenou puškou
Toulá se při okraji lesa Ze strnišť
Divoké husy vracejí se v klínech
Ve starých básních jako v zahradách
Tlučené pědy plodů Ticha nasbíraná

Řeč

Vždycky to někde je
Můj starý básníku
Aspon za to ještě stojíme
A dnes je to tady
V Kunštátě na hrbitově
Který jste si zvolil

A podzim je se všemi trubkami
Jakési výročí tu je
A mokrá uklizená pole
A ptáci
Kteří zůstali přes zimu
A také my jsme tady

A s takovými obavami

Ale nebojte se
Je jich už několik u nás
Co jim ta můza po ptení nechodí
A kteří nastaví i hrdlo
Než aby umkli
Když už to vědí

A moc nám chybíte pane
A věřte
Ze kdybyste chtěl vědět
Jací dnes jsme
Kdyby to bylo možné aby jste chtěl
Odpovíme vám vašimi slovy
Nešťastně šťastní

Je to tak strašné
Jak jste to řekl všechno sám
Jak jste to řekl za nás
Tak strašně a nemilosrdně
Zbavil jste nás slova

Řekl jste básně zvanou NIKDE
A jenom tady vám budu protiřečit
V Kunštátě na křehové
Nepůjdu s erbem slova NIC
Vždycky to někde je
Můj starý básníku
A je podzim se všemi trubkami
Jakési výročí tu je
A mokrá uklizená pole
A ptáci
Kteří zůstali přes zimu
A také my jsme tady
Nemadali jsme
I když po ptení jsme málokdy chodili

Doporučujeme EP desku

NA DÁVNÉM PROSU

Písničky z
DIVADLA NA PROVÁZKU

Texty: Jan Skácel
Hudba: Miloš Štědroň

PANTON

HYNEK Karel

11.9.1925 Praha

9.1.1953 Praha

Básník rozvíjející tradice surrealismu.
Po studiu na obchodní akademii byl zaměstnán v pojišťovně, na ředitelství státních statků a ve skladu jako pomocný dělník. Spolupracoval se Surrealistickou skupinou.
Publikoval jen sporadicky v časopisech Host, Mladé archy, Blok aj., fejetony v listě Katolická žena. Poprvé vystoupil na veřejnosti v cyklu Mladá literatura /Praha, listopad 1947/. Je zastoupen ve sbornících Znamení zvěrokruhu /1951x/, Objekt 1 /1953x/, Surrealistické východiško 1938-1968 /1969/.

Atmosféry

Květy rozkvetly bíle
Za včelí píle
Vratkost neuplňku
Tanec netopýrů a mur
A samet
Tónů vícly d' amour
které sem vítr z dálky zamet

Krajina žhavější než elektrické křeslo
Podél silnice useďají stromy a patníky
Kopance slunečních paprsků
Nebe je velké modřina
Světové strany se přetahují o slunce

Nad hladinou řeky
Kyvadla stromů větrných hodin
Shazují barevné minuty věky
Ach lásky uvařlé
Na krutém kyvadle
Slzy jsou v červených okapech a ptáci odlétají

PONDĚLKY MALÉHO LORDA

Starý motorový člun v rákosovém zálivu
Naftový olej kape z dřevěné nádržky
Mastí kadeře rozpustilého moře
Dává poslední pomazání mrtvým rybám
V kajutě je rezavá kotva řinčivý naviják a podprsenka mladé utonulé dívky

Výženu raky brouky vodní ptáky zastřu okno námořnickým tričkem
Budu psát loďní deník a čekat na Margleidu
Přenačne mne s dýkou jako milanka pirátů
Připlave s vypětím posledních sil v noční košili k okénku kajuty
Tolik možností pro kapitána
Přemůže pirátku zachrání trosečníci nebo ji prodá obchodníkům s děvčaty

Ale Margleida se objevila u okna jako vodní zínka
Rozpuštěné vlasy zekrúvaly řádra z nichž kapala voda do mého deníku
Vtáhl jsem ji dovnitř a ušil lidské řeči a víře v boha všemohoucího
Spínala krásné ruce chtěla sníst obsah mých náramkových hodinek
Ukázala mi jedno místo v moři
Ponoril jsem se
A vyplaval druhý den ve vlasech plno bílého slizu vraků

PÁTKY MALÉHO LORDA

Rytírna ve starém domě bílé klenby zbytky kadidel
Velká pec na takových spávali Honzové než odcházeli do světa za princeznami
Nápisy na zdi jsou smutné jako poslední vzkazy raněných vojáků do zázemí
Na klavíru stojí věčný vánoční stromeček a několik dárků
Jako by obdarovaný měl špatné svědomí
Nebo jako by zemřel v okamžiku kdy chtěl zažehnouti svíce
Lola to tady dobře zná
Stoupne si bosá na vlhkou podlahu a strčí prsty do vypínače
Sáhám jí na stehna její klín je živý transformátor
Kůže praská chloupky se ježí oči těkají jako ručičky ampérmetru
Žárovky vybuchují stínidla lamp jsou teplé vějíře
Jednou zžernáme jako magnolie

Koho to mrdám, ptal se v noci Cedric Errol lord Fauntleroy svých milenek. Nevěděly, co odpovědět, a Cedric vztekle křičel, že ho unavuje být a jour s každou kundou.

V krátkých okamžicích orgasmu hledal rozřešení záhady života a světa. Žel, byly to jen bleskem osvětlené cesty, bylo nemožno obléci se a vydati se za pravdou. A v temnotě, v níž zářily pouze naosforované bradavky ženy, toužil Cedric po permanentním orgasmu. Kdo najde způsob, jak prodloužit tyto okamžiky, vynalezne štěstí pro lidstvo. Zemřeme pak buď nejkrásnější smrtí, nebo začneme teprve žít, prohlásil Cedric na večírku u Lady Assheové z Assheimu.

Mladý Dodedan štouchl oktem svou sousedku a zental se malého lorda. Což neexistuje nahračky, drahý Cedriku?

Cedrik ještě více zbledl a nabral dech. Ty mladý sprostáku, časem poznáš, jaké krátery máme místo ust. Opustíš vlast i krále, neboť kunda je zatím nenahraditelná. Jedinou útěchou nám může být vědomí, že rozkoš žen je ještě menší než naše. Představte si dva rádiové přijímače, jemně vyladěné na stanici slasti. Mu, a muži mají přijímač s delší či kratší antenou.

Někdo se dal do pláče. Nervozní ženy doformovaly bezděčnými pohyby uhledně paštiky. Lady Assheové se rozkutálel náhrdelník a sluhové klouzali poperláči, padající s podnosy jako Jánošíci.

A ty, mladý nevzhledný sprostáku, mne chceš tekto osočovat? Ty, který se ve dvaceti letech chlubíš přátelům, že sis krásně zamrda, ve čtyřiceti pochválíš ženu, že ses krásně našral a v šedesáti poděkuješ doktorům, že ses krásně vysral?

Příští generace bude stavět psí boudy z našich houslí a viol. Přestanou věřit v boha, bůh bude věřit v ně. Nebude andělů. Budou jen piloti. Lidé budou žít v oborách a bude zakázáno je zabíjet.

Pánové, škoda, že nemůžeme dodatečně omrdat svoje dětské lásky. Snažil jsem se o to, ale namáhá to příliš paměť a fantazii. Oblíbej ženy stárne rychleji, než její srdce, a což teprve tělo!

Ach, mě drahé dámy, chci vám říci, že líbám absolutně suchým horním rtem a trochu vlhkým dolním. Bojím se dále mluvit, protože vy byste se bály naelouchatí.

1941

Přání

Hladovím po dálkách
 Po zeleni luk
 Po modři lesů
 Jak psaní v obálkách
 Chtěl bych si utrhnout
 Kousíček vřesu
 Napnout luk
 A vystřelit srdce
 K nebesům

Chtěl bych si
 povídat hovořit
 S bublavým potokem
 Hlavu si ponořit do jeho vln

A pak
 Stěstí pln
 Omámen sluncem a vůní
 Usnul bych
 Pohlcen snem
 Hlubokou tání

1943

Sníh

Ty člověče
 Který jsi myslel
 Ze miluješ jen slunce
 Hledíš nyní opojen na
 Sníh
 Padá
 Padá
 Drobný
 Chladný
 Věžný
 Krásný

A ulice se zdají
 Měkčí postele
 A nebe je zastřená lampou
 Ach snít
 Válet se v tom bílém
 Kousat to
 Chlemtat

JAZYK MI VYPRÁVĚL

Její usta neměla jen jedno patro
 Její usta byla celý velký dům
 Kráčel jsem opatrně
 Po čtyřiceti bílých schodech
 Neboť jsem se bál
 Použít jazyka zdviže
 Jež mne mýjela tak těsně
 Ze jsem se musel opřít
 O zábradlí dění
 Které však pojednou povolilo
 A já propadal světélkem hrdla
 Do terrainu vnitřností
 Zalýkaje se teplem a krvinkami

Dětství už úplně nečitelné ve způsobu života. V přelézání zdí, které se hromadí jedna vedle druhé, stále ještě ho vidím usedat ke stolu, připravovat psací stroj a se zaujetím chystat se k práci, jako jiní se chystají k obědu. Malézt pro to vše příliš havý výraz. Ne výraz, který vystihuje, rábrý výraz, který dává zakoušet. Odpovídat na otázky, zaelechnuté v houštinách všedního lidského inferna.

KOCH Milan

3.10.1948 Praha

18.11.1974 Praha

Básník a prozaik českého undergroundu

Pochází z rodiny zahradníka. V r. 1963 ukončil povinnou školní docházku a nastoupil do učebního poměru v závodě Spolana Neratovice, kde r. 1966 složil učňovskou zkoušku v oboru chemie. Od r. 1966 pokračoval ve studiu na střední škole pro pracující. Po maturitě r. 1968 pracoval v geodézii, v příležitostných zaměstnáních jako pomocný dělník, uklízeč, skladník.

Do dvou svazků sebraného díla zařadila K. žena sbírky básní, próz, textů a hru i tvorbu nezařazenou do sbírek /1975xx/.

Čekárna tu není

Stojím a čekám

          stojím jen venku

Je horko

Zima je

          stojím jen venku

Na co, na koho čekám, nevím -

a tak stojím a čekám

          a čekárna tu není

1,2,3,4,5,6

Dvoudílný silonový přičes

Světových dějin sexuality

uplně nový

tmavě hnědé oleti

třicet zvukových let dlouhý

z vášně

sežral fotografii ministra kybernetiky

v příloze televizních novin

na ostravské hnědouhelné pářvi.

Strašnější než lze vypovědět - II

Jak jsme tak seděli v trolejbusu

vedle sebe a proti sobě

dívali se na sebe a kolem sebe

průvodčí nám nosila lístky do divadla

a my se milovali

a my se neznali.

Každou středu večer

Každou středu večer
když se slezou kamarádi
vybuchují na okraji galaxie
okvětní lístky Stvožitele
a z kanky se rozlévá slovo
lásky
do trávy zapomenutých oběžnic.

Každou středu večer
černá tuž se uhnízdila v levém oku vrabce
a hvězdy svítí jak slepá víra
a jejich zář padá na hlavy
nadsazených konů uvězněných v kapotách
před vinárnou
století.

Každou středu večer
porodnice našlepané větrnými pytlonoši
vypravují sférám kašlem
o koupacích vanách zápasníků
o zarudlých mandlích odvahy
a o slepém mládenci a šílené jeřábnici.

Každou středu večer
zapadá slunce za baráky
a když si vláda nevyčistí hubu
bude jí z ní ve čtvrtek ráno
smrdět jak z kanálu.

Každou středu večer
s plácačkou nechodí se na lvy lvcucí
spatří-li masa sebe na svém vůdci
má strach ze svého vůdce
je vyhráno pro vůdce
boj může začít.

Každou středu večer
stát je něco jako Bůh -
toto mínění o státu není proto
že jest
nýbrž proto
že není.

Každou středu večer
láme se týden ve světláku času
unikneme nástrahám které jsme na sebe nalíčili
kloveme parchanty fantazie
zobákem bílého havrana
a jak si ustelem tak si lehnem
každou středu večer. Tak ahoj.

/ze sbírky Kolejové nebe/

Převzato z edice PŘEDIKACE sv. č. 18

SAR

Dne 28. října byla založena Společnost Absurdní Reality / SAR /

SAR

to jsou happeningové akce

SAR

to je metoda postupného soku

SAR

je pro nekonvenční lidi

SAR

to the absurdity of reality

SAR

ie tu pro TERE!

Kontakt: Pavel Červenka Brtnická 23/a 586 01 JIHLAVA

!ČĚTE! ČĚTE! ČĚTE! ČĚTE! ČĚTE! ČĚTE! ČĚTE! ČĚTE! ČĚTE! ČĚTE! ČĚTE! ČĚTE!

PAVEL DRAHOŠ

City . Facility

Vlastním nákladem vydaná sbírka
mládeže Jihlavského autora

SAR

Pátek 10.11.1989 - Dveře

Dějiště - Náměstí Míru v Jihlavě

Touto akcí se společnost SAR představila běžnému občanu a výsledek byl víc než dobrý.

Škoda pro ty co mohli, ale nepřišli. Kecy typu to už tu bylo to stojí akorát za usmání a intelektuální pozy, já jsem nad tím, ničemu a nikomu nepomohou. Kdo tam nebyl, protože nemohl, tak o co šlo. Uprostřed náměstí se umístily staré dřevěné futra z dveří, které si každý mohl otevřít a projít na druhou stranu. Předtím přes ně byly připevněny noviny, které autor odstranil tím, že prošel jako první. Těm co neprocházeli a okukovali byli rozdávány napíry s nápisem LETÁK. Opravdu zážitek - například asi 35ti letý muž jdoucí z práce zvolal "Pojďte všichni" a vrhl se ke dveřím, dokonce projel i dětský kočárek.

Opodál postávala skupinka důchodců, kteří se výborně bavily držíce v rukou LETÁK. Myslím, že je jedno jestli to už bylo nebo ne /v Jihlavě určitě ne/. Důležité je, že to bylo teď. Pokud jsem si stačil všimnout, "i ty vestatní co šli okolo" se nepohoršovali nad tím, že vidí něco co po odchodu ze zaměstnání většinou nevidí, reagovali usměvem a přihlíželi.

Na závěr - stálo to za to? Určitě!

Už kvůli tomu usměvu, dělnáka z fabriky, kterej se po tejdení robotě žene sehnat něco na neděli.

Autorům díky.

PS. Organ zasáhl až na konci a nebyl věci na závalu.
Dveře byly přemístěny na výstavu amatérských výtvarníků, kde sloužily jako vchod /i východ/!

V. Hec

CANETTI Elias

Tajné srdce hodin

výbor ze zápisku
1942 - 1985

- 1942 Má bezcitné oči člověka, který je nadě vše milován
  - Nechci nahánět hrůzu, není na světě nic, za co bych se víc styděl. Raději at mnou pohrdají, než aby se mne báli.
  - Prokleta budiž pomsta, a kdyby mi zabili nejmilejšího bratra, nechci pomstu, chci jiné lidi.
  - 1946 Pro básníka je nejdůležitější doba, v níž se proti něčemu staví na odpor. Jakmile se vzdá, přestává být básníkem.
  - 1947 Nenávidím lidi, kteří rychle budují systémy, a dám si záležet, aby se ten můj nikdy zcela neuzavřel
  - 1949 Tihle hrdinové! Vždycky vědí, kdo se na ně dívá.
  - Spálil všechny své knihy a stáhl se jako poustevník do veřejné knihovny.
  - 1950 Možná, že každé tvé nadechnutí je posledním vydechnutím někoho jiného.
  - 1951 Sen je jako zvíře, ale neznáme, o jehož údech nemáme přehled. Výklad je klec, ale sen v ní nikdy není.
  - 1952 Nemůže být žádný stvořitel, už proto ne, že by jeho smutek nad osudem toho, co stvořil, musel být nepředstavitelný a nesnesitelný.
  - 1956 Dokud jsou ještě na světě lidé, kteří nerají vůbec žádnou moc, nemohu zcela propadnout zoufalství.
  - 1957 Ze někdo prohlédne život, a přece jej dokáže tak milovat! Možná tuší, jak málo znamená prohlédnout jej.
  - 1961 Nejstrašnější lidé: ti, co všechno vědí a věří tomu.
  - 1962 Cnces opravdu patřit k lidem, kterým se daří stále lépe?
  - 1967 Lidstvo má svou zel párků, a u té stojím.
  - 1968 Za co se stydíš, když čteš Kafku? - Stydíš se za svou sílu.
  - 1973 Generace, která ztratila nebe tím, že ho dobyla.
  - 1974 Považoval se za chytrého, protože příští den si už myslel něco jiného.
  - 1975 Myšlenkový pokrytec: vždycky, kdžv hrozí pravda, echová se za nějakou myšlenku.
  - 1976 Bůh byl přerušen člověkem.
  - 1978 Má pocit, jako by se skládal z deseti vězňů a jednoho svobodného, který je jejich dozorcem.
  - 1979 Odřiká se všech velkých lidí a snaží se pro sebe vyloučit osud nejmenšího.
  - 1982 Být sám sebou, ale ne sám pro sebe.
  - Možná, že ho přitahuje každá víra, a možná proto žádnou nemá.
  - 1983 Můžeme si ještě vymyslet něco, z čeho bychom neměli strach?
  - 1984 Aniž ji čteš, jsi v Bibli.
- Život, o němž přiliš mnoho víme. nesnesitelný.

Vydal Odeon, nakladatelství
krásné literatury a umění, n.p.,
jako svou 4882. publikaci v redakci
krásné literatury. Praha 1986

Právo má právo, právo má právo...

Právo má právo na všechno, kopnout do holeně, do ledvin, srazit pěsti na ulici, zavřít kohokoliv jen tak, ze zvěle, držet rukojmí, strkat lidi do nápravných zařízení, vymýšlet si výtržnosti, marnění úředního výkonu, napadení činitelů spravedlnosti, pomluvu a hanobení, pobuřování, poškozování zájmů republiky, nekalost, vyhrožovat, vyšetřovat muziku, zpívání, texty, mluvení, psaní, přátelství, všechno, co není za jejich prachy je příživnictví, všechno, všechno, vždycky někdo sedí, někdo z kamarádů - pro výstrahu. Teď je tam Ivan Jirous - Magor z Vagorů - náš manažer, zavřenej po zátěži. Poprvé si zazpíval v hospodě 6. července Na Strahovských hradebách, podruhé tam spadla celá kapela Plastic People s Magorem v čele, Sváta Cárli a pár lidí ze skupiny DG - 307, sotva po 18. měsících vylez z krymu, uvedl Plastic koncert a jejich 100 bodů podepsal Chartu a šel tam znovu za výtržnost, dovolil si mluvit na veřejnosti, zahájil Lacinovi výstavu obrazů - tak to chodí! Je o to, aby nezmizela radost žít vesele a důstojně - říká Magor vzpomínání je k ničemu, pláč, taky, ještě jsme se do syta nevysmáli té jejich nudě, jejich tlustým zátylkům, jejich impotentní vážností, jejich vědecký filosofií, kultuře a jejich strachu. Ahoj Magore, chtěli jsme na tebe aspoň zavolat, pozdravit tě, abys nás viděl. Znovu na chodbě soudu, znovu cesta v poutech po dlouhé soudní chodbě, znovu na lavici obžalovaných, viděls nás, pozorné oči, kterýma jsme tě zdravili - ahoj Magore, jsme tu s tebou. Kluky s dlouhými vlasy vyrazili už dolo u dveří, čekají dolo na tebe a na tuhle spravedlnost. Co s nima? Co s těma, co jsou pohoršení a co soudí? Co s těma, co přišli, aby potvrdili svou nenávist, aby potvrdili moc soudit, aby tě tou mocí a nenávistí obklíčili. Ahoj Magore! Ne, to už není opovržení, to ení vyhrožování - to je hlas nenávisti, lidský nenávisti, která chce budit nenávist. Pomstili se ti za všechny, na který nemůžou. K osmi metrům ti přidali dalších 10 - je to trest za to, že jsi Vagor, že jsi Ivan Jirous, že jsi a že máš jméno, který ti nemůžou ani anonymové ve funkci odpárat. Trest i za to, že máš tyhle kamarády. Ahoj Vagore. Pláň je moc, ale občas je třeba i u piva posedět a propít se až k marnosti, až do dětství, účty pošleme na prokuraturu nebo na Ministerstvo spravedlnosti. Spousta času zbyde pak na hrozný kocoviny, na výčitky, na bloudění po Praze. To se nedá nahrát ani nahluvit a psát vo tom? Proč? Po těchto velkých strastech pak můžeme nahrát píseň třeba o houbách nebo o zácpě. Doba je vážná, hoří nám koudel u prdele, koudelka u prdele. Je třeba přistupovat k tomu vážně a budeme stejný volové jako voni. Zprávu o třetím hudebním obrození napsal Vagor ve skleněném domě, byl to skleník v parku, kde jsme pracovali, Jirous ležel na vyřezaných dekách z nemocnice, léčil si kocovinu lahvoým pivem a psal.

Kolem nás se děje tolik nesmyslů, že nevím, mám-li z toho zvracet nebo se smát, snad vobojí najednou a pláče u piva nás vysvobozují na 5 minut. Co dál? Vysvětlovat, poučovat a nechat se předvádět. Časť času zbývá každému, aby podal sklenici vody žíznlícímu, příležitostí je dost a v tom je velká svoboda, v tom je naplnění času, cesta z marnosti a radost, tam někde je kříž a my se pokoušíme věřit.

Kdo jsi svatý, ještě se posvět a kdo jsi svině, nafoukni se pí-
chou, neboť jsi vyhrál, jsi Pán tvorstva a všechno ti leží u
nohou. Po roce a půl se objevil Magor s holou hlavou jako po
prvním kriminále. Tři dny jsme seděli v hospodě, tři dny řečí,
brečení a smíchu a pořád všechno říkal dokola, mluvil o velkém
kulturním Boomu, který uděláme a jinak o meritu, stále se
chtěl dostat k meritu věci - smějte se volové! Když se vrátil
poprvé, chtěl odpouštět všechno, kromě mrtvý Volavky Purpurový,
kromě Volavky, kterou mu zabili při tajný domovní prohlídce.
Neboť teď už mluvil mín o odpouštění, ale o hájení ještě ano,
chtěl hájit ptáky a zvířata a, a taky chtěl všechno napsat o
kriminále, když o tom vyprávěl, Juliána plakala. Měl chuť
chodit po lese, vařit Bosáky a hlavně všechno sdělit. Skláním
se k tobě, nebe, a obracím se k tobě, Země, která sestupuješ
s uhelným stromem, jeho kořeny na nás sahají, jeho kořeny nás
hledají, jako v zemi, kořeny ve větru, kořeny zpěvu? Kořeny
toho kmenu a stromu kříže zarostlý dlaních, sahají k zemi,
k zemi slova nesených a dávaných, k zemi a nebe nové.
My name is Megr, hlaholí Jirous v hospodě a spouští vodopád
věcí, vtipů bez vtipu, nápadu, zpívá kousky šlágrů, sprostý
písničky z kriminálu. Já jsem Megr, my name is Megr. Se stej-
nou rozpustilostí uvádí Třetí festival Druhé kultury, první
oficiální část a uvádí všechno hodinovým proslovem o všem,
čte texty písní od zadu, několikrát za sebou, stojí v černé
košili, kterou nazval crazy košilí, bos, je mu horko přesto,
že ve stodole je zima, ale nedá se zastavit, už se skutečně
nedá zastavit, Jirous to ví, že věc jednou započatá se zasta-
vit nedá - zatím se nedá zastavit jen Jirous, přival slov
utluče každého, a tak muzika, která potom zazní je vysvobo-
zením. Muzikanti, chrante si mikrofon před Magorem, neboť
všechno uvede znovu, ještě rozsáhleji, ještě vtipněji - je
to Megr...

Jirous je blázen, jen málo takových bláznů, kteří by nakazi-
li celé město, celou Polici. Zůstaň doma otrocká dušičko, venku
lítají blázni, zůstaň doma, nahoře ti chystají skvělou budou-
cnost, kariéru a sloužit můžeš do roztrhání těla, nechčij
proti větru a bude o tebe postaráno, nevrhej se hlavou proti
zdi, pozor na špatný příklady, drž hubu a krok, Státní bez-
pečnost to s tebou myslí dobře, fízlové všech zemí, spojte se,
poradte, jak dál, poradte sami sobě, jeden druhému, hlídejte se,
špehujte se.

Právo má, právo má ...

Zemi a nebe nové... Vodpustit všechno... Zůstat v poutech po
dlouhé dni... My name is Megr... Strach a vědecká filosofie...

Zemi a nebe nové... Kromě mrtvý Volavky chtěl všechno vodpus-
tit... AHOJ MAGORE... Těbůh Magore... Nenávist budí nenávist...

Dny a nebe nové... Kromě mrtvý Volavky... Strach a vědecká
filosofie... Fízlové všech zemí, spojte se... Chtěl jim od-
pustit všechno... AHOJ MAGORE... Nenávist - nenávist.....

PRÁVO MÁ...

Až přijdu domů, všechno rozbiju... AHOJ MAGORE...!!!

Právo má, právo má.....

SONIC YOUTH

Tuto neděli /12. března/ uvede "The South Bank Show" speciální film o styčné ploše avantgardy a rocku newyorského Downtownu, soustředící se na Sonic Youth a jazz-šprýmaře Johna Zorna. Mluvil jsem s Lee Ranaldem a Steve Shelleyem ze Sonic Youth a jejich zapojení.

"Nevím, jestli tenhle program je úplně vhodný jako úvod k NY scéně. Je evokativní spíš než analytický či jen fakticky informativní. Sestřih je velice divoký a volný, de-konstruktivní spíš než sekvenční, s množstvím záběrů na "Mluvicí hlavy" a kryptických komentářů. Výsledek je trochu éterický a chaotický."

A jako takový, dokonale odpovídající Sonic Youth, kteří rozkvetli na omračujícíně dobrém albu "Daydream Nation." Písně jako "Eric's Trip" a "The Sprawl" se skládají ze spršek svítivé suggestivních obrazů, které se nikdy nespojují do příběhu. Každá linka je naléhavou non sequitur, žvaněním schizofrenika, či obětí "acidu".

"Ano, a podobně takhle nemá tento program žádný příběh. A proto si myslíme, že ve filmu "vycházíme" velice dobře. /Tento film má kořeny ve frakturované estetice, podobné naší./"

Na "Daydream Nation" jako byste ukazovali, že každodenní život v Americe, a především v New Yorku, je čím dál víc nereálný. Zachytil "South Bank" film tuto nervově přetřesenou, omámenou, smetenou atmosféru?

"Je tam plno velkých momentů. Je těžké celou tu věc /summa foru NY/ stělit během jedné hodiny. Takže film to všechno nesummarizuje, neshrnuje, je to jen nakouknutí dveřmi. Je tam krásná sekvence s Arto Lindsayy And Ambitucus Lovers, hrajícími ve studiu. Je tam i dobrý interview se Zornem."

Jsou Sonic Youth kamarádi se Zornem a dalšími experimentálními muzikanty, kteří rádi tráví čas s rock n rollery?

"Thurston a já jsme s ním trochu jamovali, ale "netáhneme" nijak zvlášť, nijak moc nekamarádíme s ním ani s nikým podobným. V NY je celá malá klika hráčů jako Christian Marclay, Elliot Sharp, Arto Lindsayy, kteří dělají tyhle improvizace v reálných uměleckých prostorách jako The Knitting Factory. Mám, do určité míry sympatie k tomu, co dělají - jsou to velcí muzikanti - ale po určité chvíli chci víc než improvizaci. Případá mi to diletské. Tito lidé se vyhýbají věrnosti jakékoliv skupině hráčů, což všechno staví meze tomu, kam všichni jdou, směřují. Někteří z nich jsou s to hrát s jednou sestavou jen jednu jedinou show, a pak zase jdou "o dům dál".

"Líbí se nám ty jejich věci, a nějak nacházejí cestu do toho, co děláme. Děláme věci, které jsou blízké improvizaci: v našich písních jsou části, kde jako bychom věděli, že něco uděláme tak či onak, ale nemusíme to udělat ve stenovaném pořádku."

A pak je tu spojení s Mudhoney...

Steve: "Ano, to je další konec spektra našich zájmů, jako uměleckou scénu. Mudhoney jsou 23-letí kluci, co rádi pivo, drogujou a hrajou muziku jako Alice Cooper a The Stooges. Jsou jejich dlouholetí kamarádi..."

"Kdykoliv jsme přijeli do Seattlu a hráli na Severozápadním pobřeží, vždycky jsme měli za předčskokany Green River. A jejich zpěvák od nich odešel a je právě v Mudhoney. Celá idea spojení na singlu /kde Sonic Youth hrají i věc s Mudhoney, a i zase jednu věc s Sonic Youth/ a společného evropského turné, to byl přirozený vývoj; ne že bychom jim chtěli dávat nějaký milodar či co. Je to něco, co rádi děláme, jako např. s Dinoseur Jr. Člověk chce být spolu s lidmi, který má rád."

SONIC YOUTH

LP "Evol" /Blast First/

Chcete slyšet něco opravdu děsivého, krůzu nahánějícího?
Chcete slyšet něco obtížného, kompulzivního a nového? Zkuste -
- kvůli vzrušení - Sonic Youth.

Album "Evol" křičí, aby bylo vyslechnuto, šeptá, aby bylo slyšeno, žádá po vás přemětlivost, otevřené ucho a láskyplnou vytrvalost. Jako Young Gods a Swans, i Sonic Youth odmítají rytmický názor, že pop music má být nějakým hojivým mass-média valiem či sebe-uspokojivou hymnou, při níž publikum "pumpuje" pěťmi. Negují audio-vocjérství a pasivní "braní" morfia, které nám umožňuje šťastně si pobroukávat při vinylovém bubblegum bez chuti, zplozeném línými pop čunaty. Jejich poselství je prosté. Berte, zúčastněte se, nebo na ně zapomente.

Jednou z obzvlášť silných stránek "Evol" je, že funguje jako opravdové album, spíš než jako kolekce devíti separovaných písní. Je to nutně bezvýchoďný výlet do spleťtého zmatku a atmosféry lásky, touhy, násilí a paranoie, výlet po vyřlapané cestě, výlet, který se však vzhledem k jedinečné a pokroucené perspektivě Sonic Youth, vyhýbá klišé a místo toho se nám ukazuje jako dramatická trýznivá, drásavá a "zkušební" záležitost.

Výlet začíná v latentní zadržené agresii písni "Tom Violence", kde hudba a hlas harmonizují a profilují snové, přízračné hrůzy naznačené v textu. Pak z této temné fantazie vyklouzneme do temné reality "šoustání na sucho", a nezřetelně naznačeného, klaustrofobického pocitu viny, který je průvodním jevem.

Pesimismus "Shadow Of A Doubt" je zdůrazněn optimismem písně "Starpower", která pak vplouvá do mluveného, Morrisonovského nekrologu za obět dopravní nehody, svědectví o šílené, povale smrti s názvem "Kingdom Number 19".

Noise alba se stává texturovanou stratifikací, každá skladba vychází z předchozí, nikdy nedosáhne crescendo, ale místo toho konstituuje sérii vrcholů prostřednictvím vibrantly pulsující tenze a vespod-ležícího, anarchického chaosu. Vlivy jsou evidentní, ale nikdy výrazné. Patti Smith, The Doors, The Velvet Underground, The Jesus And Mary Chain a Nick Cave se objevují a zase mizí, nikdy se "nezastaví" na tak dlouho, abychom mohli kapelu obvinat z krádeže. Album "se staví" samo, bez cizí pomoci.

"Evol" je abstrahované pop music, a nenajdete dva lidi, kteří by stejně luštěli nitky jejího tajemství. Avšak tím, co je jisté, je to, že jde o vyčerpávající, zničující výlet, který budete chtít si zopakovat víc než jednou, to, že jde o skutečnou "Expressway To Your Skull" /Dálnici do vaší hlavy/. Paráda.

Stuđ Brothers, Melody Maker, May 31, 1986

Docela regulérní válka to byla, tehle historie jihlavské punkové skupiny HNF. Válka jako každodenní záležitost, permanentní stav současných lidských vrhů je hlavní, neřku-li jediné téma jejich tvorby. Kdo to chce přesněji, tedy sklonek pětasedmdesátého, kdy na společné akci ve Zbořné u Jihlavy proběhla premiéra pořadu "Na barikádách z popelnic" - až prosinec 88, kdy si jako HNF zahráli naposledy. Zpočátku se nechávali znát pod přezdívkami /pseudonymy/: Bifra, Kosta, Naci. Postupně z nich vylezli brášci Petr /guit., voc./ a Pavel /dr./ Štěpánovi a Kosta jménem Leoš Kostelecký /bass, pásky/. Jejich materiál byl od samého počátku dost sympatickejší, nestrojenější. Třeba takové "Lrtvej přítel" nebo "Reklamní modely". Bohužel se z tohohle debutového repertoáru nic nezachytilo v použitelné kvalitě /mag./.. Laili se mi tomu chtělo věřit. 'Každou chvíli tady můžeš přijít o kejhák'..Trrrrrrr..Dum,dum, dun. V počátku však převažovaly převzaté skladby skupin jako Buzzcocks či Virgin Broons, ale bylo jasné, že větším přínosem jsou původní písně. Nejostřeji je to napáleno na první kazetě "Válka", krátce po vyhlášení výjimečného stavu, v červnu 86.

/„Už jede jede fiaker smrti...“/

Něco se na tebe řítí. "Co to je? Co to je? Co se to s tebou děje?"
/ To svět se posral..." Jeden z největších hitů první kazety. Celkem
slušná píseň, ale skutečnými vrcholy tábule války je jednak titulní
"Válka" a druhak "Tanky". Ani "Tygří žert" a pár dalších není k za-
hození. Rozhodně však silný dojem. Dokonce tak silný, že zdejší
špičky neměly později už následníky.

Těprve po premiéře programu "Občejní hrdinové" /březen 87/ se však věhlas šíří po celé republice. Kapela postupně koncertuje i v Bratřslavě, Praze a Brně. Za rok po "Válce" jsou nahráni na mag. i "Občejní hrdinové" a za další měsíc /srpen 87/ je zaznamenán i projekt "Hororový věk", čtyřpísňová kazetová dvanáctka, "děrek nejbližším přátelům". Objevuje se i první skrovná publicita /10 let Flexi disk. Attack č.1, Gramorevue/.

Poslední program HMF se jmenoval "Dům na demolici". Vznikl a byl hrán v průběhu r.88. Na konci osmaosmdesátého ohlásil leader Biefr/Petr/ rozpuštění HMF a současně změnu stylové orientace a záměr sestavit novou kapelu s názvem 13.století. Vratme se ale ještě k "Domu na demolici" i dvěma předešlým titulům jelikož to byla pořád /a je/ slušná dávka rocku. O co se to opírá? Především o vynikající "bisfrův" vokál, osobitý kytarový sound a perfektně dusající rytmiku. Nejsilnější momenty "Obvyklých hrdinů" nacházíme v skladbách "Mška", "Troutka", "Sebevražda", "Menávisť" a "Můj národ". /Kterej český rock si tehdy tohle všechno dovolil?!. O "Domu na demolici", jsem slyšel hlásky, jaká že to je krávinu, ale není to pravda. Pořád je to ještě rock na všech čtyřech takže to nemeňte! Má to švih, razanci, dravý figuru. Tačy šrouby pncu, nezdá se mi málo."Spicový" skladby "Válečné území" a "Bída".

Abych nekazil náladu, nebudu tu rozebírat nechutnost jídla, byl rozhod-
nuty pro tvůrce MF. Jejich ostuda, jejich vůle. Ale nezmiň se o
stupiditě zvané L3. století by byl velicej nedostatek této státi.
Aspon, že se to už nejmenuje HNF, jinak by už renomé NMF mizelo
kamsi. Totiž: vykrádacku z Kennedye jsem jim schopen odpustit, ale
plagiát sraček typu Sisters Of Mercy či Fields Of Nephilim tolerovat
nesmím v žádném případě. Testrální a nechutně přeslazené skladky,
jimiž je program Třináctého století cítím asi jako příjemnost typu
kudly do zad. Pompézni jak prase. Tohle fakt nestojí za poslech.
Ze to nebude tak dobrý jako HNF jsem čekal, ale že to bude takováhle
slátanina by mě nenapadlo ani omylem. Křivku od punkové vzpoury ke
komerčnímu šmejdů nej/s/prostějějšího ražení jim nesežere ani takovej
liberál, jako jsem já. Fuuuuu!!!!!!!

Antoni Vlach, guma, 001

NA ZÁVĚR! NA ZÁVĚR! NA ZÁVĚR! NA ZÁVĚR! NA ZÁVĚR! NA ZÁVĚR!

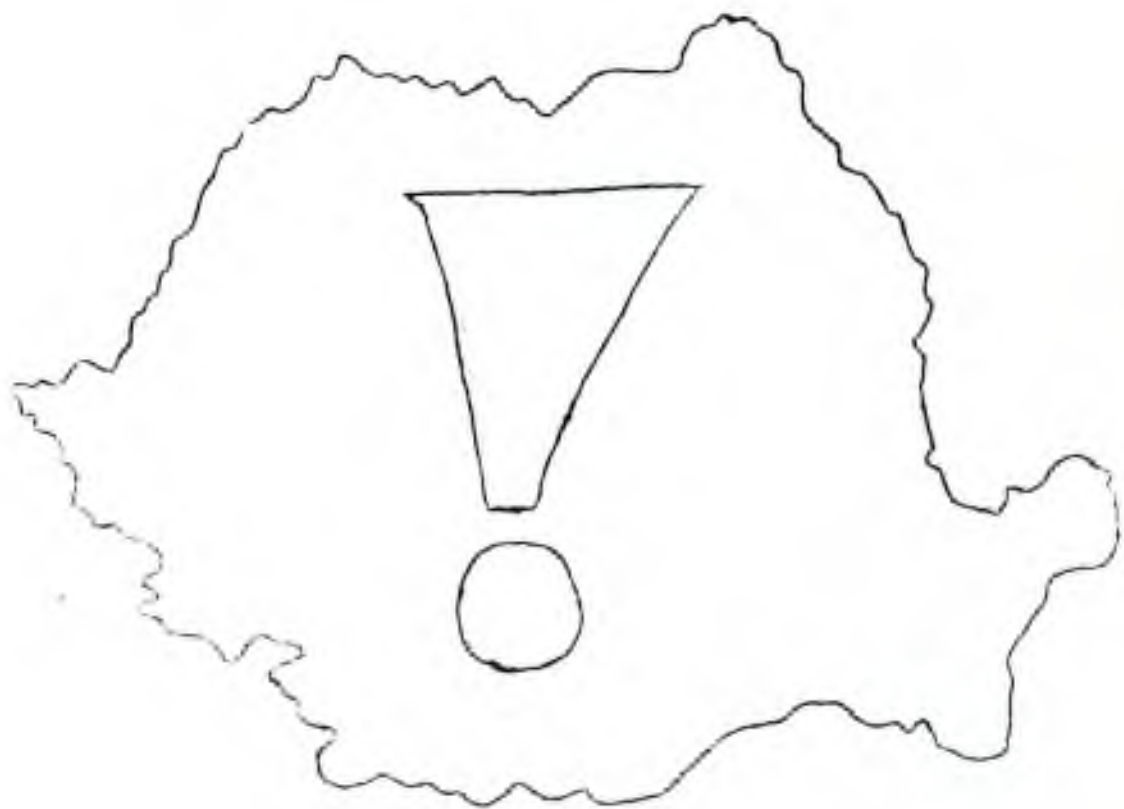
M. Šimek, J. Grossman - JAK JSME PROŽÍVALI 50. LÉTA V RODINĚ

Stručně zde shrnu své vzpomínky. V naší rodině bylo opravdu vše dobře zařízeno. Maminka pracovala, sestra pracovala, bratr pracoval, já dřel jako mezek, zatímco otec byl funkcionář a živil rodinu. Pravda, živil ji vydatně. i čochu jsme občas měli a pivečkem nedělní mastnotu zapíjeli. Ale úkoly klad na nás nemalé. Odborářské a svazácké legitimace týdně kontroloval, chybějící známky trestal pak 20 dřepů, ba i odlepený rážek provázel funivým mručením nespokojenosti. Otec měl vůbec rád, když rodina stála v čele pokroku. Do prvomájového průvodu nás šikoval již 29. dubna. Pak jsme procházeli trasu a cvičili veselý výraz ve tváři. Na Marxovy narozeniny jsme si vždy předcítali vylosovaný díl Kapitálu a pak jsme měli dort. Kdo nečetl plynně, tomu otec zhltnul polevu.

Jednou před velikonoční dostal tatík neočekávaně dopis ze Spojených států. Zrudl a ptal se všech: "Co to má znamenat? To by mohlo uškodit mé dosud bezúhonné pověsti." Vzal tlustý dopis štitivě do ruky, desinfikoval jej ve vodce a přikusuje pirožku, roztal dopis kozáckou šavlí. Pak se jal čísti. Náhle zbledl a šel k zemi. Doslova padl pdtatý na mozaiku z politických občastníků, kterou jsme měli na podlaze místo koberce. Nastalo křížení. Pokropili jsme otce ropou, dali mu čichnout bylinek z tajgy, které nám posílá teta z Novosibirska. Otec se probudil z mrákot a poručil matce, aby přistavila samovar. "Saditěs!" řekl nám pak, "Představte si soudruzi synové a dcero, že jsme zdědili sto tisíc dolarů a pětinu akcií firmy Ford." Otec začal plakat a naříkat, "svoloč americkánska." "Hurá," zvolal bratr Ivan, "koupíme si auto a ještě nám něco zbude." "No, no, no," rozčílil se tatík, "snad bys nepřijal prokletý groš ze západu! Ale ty jistě ano, ty bys přijal. Zlatem ti zamávají a jsi jejich. Dobře vím, že kamarádíš s reakčním synkem Kořínkem. Onehdy, když jsem šel do tvého pokoje zkontrolovat nástěnkou, cítil jsem zřetelně odporný zápach žvýkací gumy. Chtěl jsem to přejít mlčením, ale nyní vidím, že tě musím požádat, abys odešel 5 x opsat Manifest!"

Bratr disciplinovaně ořezal tužku. "Další návrhy," zvolal vítězně otec. "Fuj," řekla šplhounsky sestra, "Já bych ten prokletý dopis spálila." "Výborně," pochválil ji tatík, "tady máš pětikorunu a zajdi si příležitostně k Prašné bráně na boršč." V tom maminka nesměle špitla: "Víš, Václave Václavoviči, kapitalista je zlý, odporný, zdá se, že trochu páchne, ale sto tisíc dolarů je sumička kulatá. Potřebujeme ledaacos. A tento měsíc přijedou opět Alexandrovci a ty budeš chtít jít vyšnořen v první řadě." "Ty Marusjo?!" zoufale poznamenal otec. "Tvůj strýc, můj bratr, udělal tu ostudu, od té doby, co se omylem v hloubce 12 metrů prokopál z Macochy do Rakous a v kapitalistech se zhlédl, vyměňovali jsme si pouze nadávky. A najednou tohle udělá, aby mě zničil. Ale já ty peníze nevezmu, na veřejné schůzi se očistím, soudruhům srdce otevřu a ještě více úkolů na svá bedra vezmu." Někdo zazvonil. Otec ukryl dopis pod rubášku a umatlal si ústa Chalvou. Pak šel otevřít dveře. Vešel soudruh Dyba a pohledem zkontroloval knihovnu a busty. "Za nic nemohu," koktal otec, "přirozeně bych peníze nepřijal. Na to mám svědky. Tak to jsme se báli a mysleli jsme si to, abys neudělal nerozvážnost. Ty dolary jsou špinavé, ale přesto musíme o ně kapitalistu ochudit, aby poznal, co je nouze." "Tak to je rozřešené," ozvala se maminka, "Kam je mám přinést?" "Soudružka uvažuje výborně," pochválil ji Dyba. "Máš skvělou ženu, chápavou, Václave. Přines ji ke mně zítra i s penězi."

A tak jsme hospodařili s otcem sami. Po čase se toho oddivu hodně změnilo a i otec pochopil, že se nemá nic přehánět. A vůbec má na přemýšlení dost času, neboť s ranním sluncem vychází do ulic, kde dělá metaře. V práci se mu líbí, je spokojen a poctivě dodržuje vyhlášky, které na ministerstvu podepisuje soudruh Dyba.

VYJÁDŘETE
PODPORU
RUMUNSKÉMU
LIDU